

„Denar ima povsod imenitno ulogo, zakaj bi je ne imel tukaj? Sicer pa je še drug pomislek, ki ga ne poznaš. Ti vidiš morda lepo postavo, ki ti ugaja, oziraš se na vrline vitezove. Ne vidiš pa prihodnje podložnosti, ki te čaka. Ako vzameš Ambrosia, postaneš podložna svojemu bratu, prihodnjemu namestniku in njegovi ženi, če je prav tudi hči mestnega čuvaja.“

Te strastne besede so dosegle za hip svoj namen; ponos se je vzbudil v knežni. Da bi bila podložna bratu — ne, ne, rajši gré na konec sveta. Ta misel, da bi bila podložna bratu, da bi bila manj, kakor njegova žena, otemnila je lepo podobo Ambrosievo v njenem srcu vsaj za trenutek; seveda je kmalu zopet vsplavala v jasne višave in se ji zdela vzor popolnosti, in imeti jo, vzor sreče.

Izabela je bila res prebrisana v srčnih vprašanjih in je poznala slabosti človeške. Trudila se je jako spretno, da bi Ambrosia odtujila Viridi. A ob tem je vendar močno trpela, ker je v srcu čutila drugače, kakor je izgovarjala z ustmi. Čim bolj je trgala Ambrosia knežni iz srca, tembolj ga je čutila v svojem srcu.

Nekaj dnij po kastelanovem poskusu pokliče namestnik k sebi Virido in jo vpraša, ima-li kako zvezo z vitezom Ambrosiem. Virida mu odgovori krepko, da ne.

Potem ji razloži kastelanov predlog in Ambrosievo željo.

„Kaj naj odgovorim Ambrosiu, oziraje se na obravnave z Avstrijo?“

„Dragi oče, tako bodi, kakor sem rekla: Avstrijski vitezi naj pridejo in naj se poskusijo z našimi. Ako so jim kos, ne bom se branila iti z njimi; ako pa niso, tedaj tudi niso vredni moje roke in sploh ne knežje neveste. Tako odgovori gospodu kastelanu in vitez Ambrosiu!“

Barnaba je bil ponosen na svojo hčer in skoro mu je ugajal tak odgovor. Obljubil je, da ga hitro sporoči vitez Ambrosiu.

Koncem meseca vel. srpana še tisto poletje pride pogodba z Dunaja o zaroki vojvoda Leopolda s knežno Virido. Barnaba, svest si dobrega uspeha, jo je podpisal z veseljem. S tem je bilo pogajanje končano, če tudi se zarocenca še nista videla. Vse je bilo radovedno, kakšen bo prvi sestanek.

(Dalje.)

Pastirju.

Le bodi, samotni pastir, vesel,
A tožno zapoj mi tvoja svirel,
Da čujem té mirne odmeve,
Zamislím v pretekle se dneve.

Poněsi, poněsi do rôdnih planin
Domov me na lahkíh perotíh, spomin,
In v zlato me dôbo presěli,
Ko peval sem jaz na svirěli!

Pastirji so čuli, dolinska me vas,
Ko prsím, svireli odmeval je glas.
V pokoju planinskega dôma
Brez toge sem živel, brez dvoma.

Ugašalo solnce je zvézdam svit,
Po gorah bil prvi žar je razlit;
O blaženi mir, ki ob zori
Takrát mi je dihal na gori.

Odloží svirel si, samotni pastir,
Mar vzdíhi ti moji motijo mir?
Tí žalostni vzdíhi so mēni
Iz duše globoke rojeni.

Le miren ostani, pastir in vesel,
A tožno zapoj mi tvoja svirel,
Da čujem te mirne odmeve,
V presrečne zamislím se dneve.

Anton Medved.

Tolažba.

Ko solnce se zvečer za goro skrije,
Otožno gledajo za njim cvetice,
Potihnejo po vejah pevke ptice
In noč zemljó v svoj črni plašč zavije,

I meni žal tedaj na srce lega
Spominjam se noči prestrašne v grôbi,
Kjer bode črvom plen telo, trohnôbi.
A mili žarek upa tjekaj sega:

Ko božji angelj sodni dan oznani,
Odpró se groba temne globočine,
Luč solnca večnega zasije zlata.

In v mestu večnem, v kraljevi dvorani
Užival slast bom rajske ženitnine,
Odet v izvoljenega krilo svata.

J. O. Golobov.